

Umutdun İzinde

NAMİGÂR DURAK
BAŞBUĞOĞLU

Doğan
SoLibri

UMUDUN İZİNDE

Yazan: Namigâr Durak Başbuğoğlu

Editör: Emine Hızır

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2025 / ISBN 978-625-8474-96-1

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı ve sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Umudun İzinde

Namigâr Durak Başbuğoğlu

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İçindekiler

Başlarken	11
Kız kısmı okuyup da ne olacak?	20
Veda vakti: Göç zamanı... ..	33
Şehirde yaşam.....	43
Ortaokul yılları	58
Ben öğretmen olacağım!.....	77
Üniversiteli Suat.....	85
Hayat arkadaşıyla tanışma	97
Gerçekleşen hayal: Öğretmen Suat.....	104
Dünyaevine hazırlık	109
Yolculuk.....	118
Tekerlekli sandalyeyle eve dönüş: Yeni bir hayata merhaba	132
Mucize (1): Kıvanç'la gelen ödül!	140
Mucize (2): Övünç'ümüz	150
Çorlu'ya merhaba	163
Yeni bir hayata alışırken Suat'ın hissettikleri	168
Türkiye Sakatlar Derneği Çorlu Şubesi hayata geçiriliyor	172
Annen yok kimsen yok	194
Hayat devam ediyor	196
Tam "bitti" derken	212
Albüm	217

Canım aileme ve asla vazgeçmeyenlere...

Yazmaya başladığımdan bu yana, yaşanmış toplumsal konulara eğiliyorum. Sanırım öğretmenliğin getirdiği bir haslet bu.

Elinizdeki kitapta kaleme aldığım; yakın bir dostumun, çok özel ve hatta mucizevi hayat hikâyesi... “İyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta” sözünü tutup insanı yaşama ve umuda inandıran iki kalbin bir yolu, bir yolculuğu anlamlandırışını anlattım kalemimden geldiğince. Toplumumuzun bu yaşanmışlıkları bilmesi; insanın kendine “dert” saydıklarını, bir de bu kitabı okuyunca görmesi için yazdım.

“İyi ki yazmışsınız!” diyen nice okura ulaşmayı umarak...

Dünya daha güzel bir yer oluncaya kadar kaleme tutunarak...

Umuda hep sarılarak...

SONSUZ SEVGİLERİMLE

6 Ekim 2025
Namigâr Durak Başbuğoğlu

Başlarken

“En zor yollardan geçmeden,
en güzel manzaraları göremezsin.”

Suat, okuldan eve dönmüş, ödevlerini yapmak üzere odasına çekilmişti. Henüz çalışmaya başlamıştı ki kapının zili çaldı. Masasından kalkıp, kapıyı açmaya gideceği sırada, anneannesi mutfaktan seslendi:

“Ben bakarım kızım!”

Bu, çoğu zaman böyle olurdu. Suat, ödevlerini yapmaya odaklanmışken ya kapı ya telefon çalar ve bu yüzden Suat'ın çalışması bölünürdü. İşte şimdi, her ne kadar kalkıp kapıya bakmamış olsa da zaten zar zor odaklandığı çalışması, zilin sesiyle birlikte bölünüvermişti.

* * *

Suatlar, annesinin görevi dolayısıyla uzun süredir yaşadıkları köyden şehre yeni taşınmıştı. Bu yüzden de yeni çevrelerine ve annesinin buradaki iş düzenine henüz tam alışmış sayılmazlardı.

Annesi ebeydi Suat'ın. Ebelik, gecesi gündüzü belli olmayan bir meslekti. Günün neredeyse yirmi dört saati, kapıları her an çalınabilir ve annesi Tasvir'i doğuma çağırabilirlerdi. Bu şekilde yaşamak, onun için de kolay değildi elbette ama mecbur kalınca insan, alışıyordu işte her şeye.

Suat ve kardeşi Suavi kendilerini bildi bileli, anneanneleri ve onun annesi olan büyükanneleri de onlarla birlikte yaşıyordu. Dolayısıyla anneleri işte olsa da okuldan eve geldiklerinde onlara kapıyı açan biri hep vardı. Sadece her çaldıklarında kapıları açılmakla kalmıyor; ocakta pişen aşıları ve sofraları da her zaman hazır oluyordu. Annesi de sık sık, “Hep birlikte yaşıyor olmamız, bizim için büyük bir şans” derdi.

* * *

Suat düşünüyordu da tayin olup geldikleri bu kasabada ne çok doğum oluyordu. Annesinin daha önce çalıştığı Karacakılavuz köyü de büyük bir yerleşim yeri idi fakat orada bu kadar fazla doğum olmuyordu. Buraya geldiklerinden bu yana, sürekli doğuma çağrıldığından, annesinin yüzünü neredeyse göremez olmuşlardı.

Şehirde yaşamak da güzeldi ya; yine de dokuz yaşına kadar yaşadığı Karacakılavuz köyünü, oradaki arkadaşlarını, komşularını, öğretmenini hatırlayınca burnunun direği sızlıyordu Suat’ın. Ağlamaklı oluyordu her seferinde.

Yeni taşındıkları bu şehir, aslında bir kasaba değil, vilayetti; Tekirdağ vilayeti. Ancak herkes buraya kasaba diyordu. Çünkü Tekirdağ önceden Edirne iline bağlı, ancak bir kasaba büyüklüğünde bir sahil kazası imiş; adı, halkın diline “kasaba” olarak yerleşmiş.

Karacakılavuz’daki okulda, Hayat Bilgisi dersinde, yerleşim yerlerinin nüfusu en az olandan başlayarak “köy, nahiye, kasaba, kaza ve vilayet” diye sıralandığını ve birbirine bağlı olarak yönetildiğini öğrenmişlerdi. Öğretmenleri, “Bizim köyümüzün bağlı olduğu nahiye Banarlı, vilayetimizse Tekirdağ” demişti. Tekirdağ’ın adı aynı zamanda “merkez ilçe” olarak geçiyordu.

Yerleşim yerinin gelişmişliğine bağlı olarak, doğaldır ki eğitim imkânları da değişiyordu. Köylerde sadece ilkokul bulunduğundan, ilkokul sonrası öğrenim görebilmek için kasaba, kaza ya da vilayetlere gitmek gerekiyordu. Buralarda, ortaokul ve nüfusun kalabalıklığına göre liseler bulunuyordu. Yükseköğretim kurum-

ları olan üniversiteler ise, ancak belli başlı büyükşehirlerde vardı.

İşte Suat'ın annesi Tasvir Ebe de çocuklarının ilkokuldan sonraki eğitimlerine rahatça devam edebilmeleri için tayinini şehre istemişti.

Suat, ilkokula resmî kaydı olmadan başlamıştı. Okula gitmeyi çok istediği için, henüz yaşı tutmadığı halde, Karacakılavuz'da birinci sınıfları okutan Öznur öğretmen, okul müdürünün de müsaadesiyle onu sınıfına kabul etmişti.

Suat, yaşı küçük olmasına rağmen okuma ve yazmayı sınıftaki diğer arkadaşlarıyla birlikte sökmüştü. Bütün derslerde çok başarılıydı. Çok da güzel şiir okuyordu. Öğretmeni, onu diğer öğrencilerinden ayırmaz; sınıfta okunan bütün şiirleri, ona da mutlaka okuturdu. Sene sonu geldiğinde herkesle beraber ona da karne vermişti öğretmeni. Karnesinin resmî bir geçerliliği yoktu tabii. Ancak, çok başarılı bir sene geçirdiğinden ertesi yıl okul idaresince sınav yapılarak, ikinci sınıfa kaydedilmişti. Sınıf atlatmak için yapılan sınavda Suat her soruyu doğru cevaplamış, “Şarkı söyle” dendiğinde, “Bilmiyorum” deyişi öğretmenleri güldürmüştü; bunu annesine de söylemişti öğretmeni. İlerleyen yıllarda annesi, zaman zaman bunu gülümseyerek hatırlamış, Suat'a da hatırlatmıştı.

Suat, üçüncü sınıfa geçtiğinde, kardeşi Suavi de birinci sınıfa başladı. Suavi, henüz birinci sınıfın başındayken okumayı çabucak sökmüştü ama yazmayı sevmiyordu. Daha doğrusu, yazı yazmak ona zor geliyordu. Nermin öğretmenin ilgisıyla, sonunda bu zorluğu aşmış, yazı yazmayı da sever hale gelmişti.

Ertesi yıl okullar açıldığında, Suat'ın çok sevdiği Öznur öğretmeni, şehre tayin olup gittiğinden; Suat, okula istemeye istemeye başlamıştı. Neyse ki aile dostları da olan okul müdürü Süleyman Özcan ve Suat'la aynı yaşta olan kızı Tülay, adeta bu boşluğu doldurmaya çalışırcasına, hep yanında olmuşlardı Suat'ın. İlerleyen yıllarda da aile dostlukları artarak devam etmişti.

Öznur öğretmenin gidişine, Suat gibi, sınıftaki diğer öğrenciler de çok üzülmüş; yerine gelen Kemal Keskin öğretmene oldukça zor alışmışlardı. Fakat sonra onu da çok sevmişler; birlikte, o öğretim yılının nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Hatta, “Ya o da giderse”

diye endişe duymaya bile başlamışlardı. Çocukluk işte... Bilmiyorlardı ki hayatları boyunca daha ne ayrılıklar görecekler ve zaman ilaç olup onları her seferinde buna alıştıracak...

Okullarda, eğitim öğretim yılı sonunda, bütün sınıfların katıldığı “veda programları” hazırlanırdı. Bu programlarda öğretmenler, sosyal gelişimlerine katkı sağlaması adına hemen her öğrenciye mutlaka bir rol vermeye özen gösterirdi. Suat’a da yıl sonu gösterisi için tek kişilik ront çalışması vermişti Kemal öğretmen. Rontun sözlerini, çok büyük bir heves ve heyecanla ezberlemişti Suat. Annesinin diktği güzel bir elbise içinde sunduğu o ront, en güzel anılarından biri olarak kalmıştı.

Rontun sözleri şöyleydi:

İlkokulu bitirdim, ortaokula girdim.

Ortadan çıkacağım, bir bayan olacağım.

Biterse o enstitü, tatlı, yemek ve ütü.

Jop entari, pijama, oraplara da yama.

Aldığı rol, kendine güvenini daha da geliştirmişti Suat’ın. Daha doğrusu, annesi böyle söylüyordu. Herhalde, tiyatro ve müziğin, kişisel gelişimi desteklediğini biliyordu annesi ve bunu kızında da gözleyerek bu sonuca varmıştı. Konuşmalarında hep bunu vurguluyor, Suat’ın sosyal faaliyetlere katılmasına daima destek oluyordu.

Aynı yılın 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı töreninde de yine bayram alanındaydı Suat. Başında “23 Nisan” yazılı tacı, yine annesinin diktği robası sarı renkteki kırmızı elbisesi ve arkasında, kurdelelerle ona bağlı vaziyette altı kız arkadaşıyla çıkmışlardı alana. Bunlar öyle paha biçilmez ve unutulmaz anılardı ki...

Kısacası, Suat için Karacakılavuz köyünde geçirdiği okul günleri, yaşadığı en güzel zamanlardı. Suat ve Suavi Karacakılavuz’dayken, okul dışındaki köy hayatını da çok sevmişlerdi. Babaları yoktu yanlarında ama. Annesiyle babası, Suat henüz çok küçükken, kardeşi Suavi daha doğmadan ayrılmıştı.

* * *

Hayat bazen insanın önüne, dayanılmaz gibi görünen sınavlar çıkarır; umuduyla, sevgisiyle, neşesiyle ve hatta canıyla sınar insanı. Kimilerine ağır gelirken bu sınav kimileri de her düşüşte yeniden ayağa kalkar; umudun gücüne tutunur, umudun izinde yepyeni bir yol tutturur.

İşte, Namigâr Durak Başbuğoğlu'nun kaleminden çıkan *Umudun İzinde*, yaşanmış bir hayat hikâyesine dayanıyor.

Bir kadının, bir annenin, bir öğretmenin... ve en çok da bir insanın, karşılaştığı tüm zorluklara rağmen inancını, sevgisini ve azmini yitirmeyişinin hikâyesini anlatıyor.

Suat'ın çocukluk hayalleriyle başlayan yolculuğu; emek, mücadele, fedakârlıkla örülmüş, zaman zaman da mucizelerle ödüllendirilmiş bir yaşamöyküsüne dönüşüyor.

Yılmadan, vazgeçmeden, her defasında yeniden başlama cesaretini anlatan bu kitap, okurun zihnine güçlü bir soru bırakıyor:

**İnsanı yaşatan şey nedir;
kader mi, yoksa umut mu?**

